

[Bertel Dahlgaard.]

kan der ikke være tvivl — handlinger, som kan forberedes på det produktionsmæssige, det finansielle og det handelsmæssige område. Det må være udenfor enhver tvivl, at sådan er det, og jeg er sikker på, at den højtærede minister selv har en følelse af, at det hele ligesom kun bliver til ord, når han holder en tale som den, han nu sidst holdt. Der er ikke tvivl om, at der her er noget at overveje og planlægge i sammenhæng.

Jeg nævnte, første gang jeg havde ordet, arbejdsmarkedskommissionen. Jeg ved ikke, hvor mange år kommissionen har siddet; det er sikkert mindst 4—5 år, vil jeg tro. Den har afgivet een betænkning, som jeg med stor interesse læste igennem for nogle år siden. Det viste sig deri, at parterne på mange områder var enige — der var også områder, hvor de var uenige — i ting, som var overordentlige vigtige for produktionen. Men hvad er der sket?

Jeg ved ikke, om den højtærede minister vil kunne sige mig, at der er kommet et praktisk resultat ud af arbejdsmarkedskommissionens betænkning og arbejde; det er muligt, der kan være en og anden ting, men stort set er der det ikke. Og hvorfor? Fordi man af mange grunde — også af politiske grunde — ikke tør røre ved visse ting, fordi de er for ømtålige.

Under forhandlingen har et par af de ærede ordførere omtalt overenskomstforhandlingerne og den overenskomstsituation, som vi befinder os i — en ømtålig situation med hensyn til, hvad skal jeg sige: opretholdelsen af landets konkurrenceevne og med hensyn til den indflydelse, som overenskomstforhandlingernes resultat kan få i den henseende. Jeg skal indskrænke mig til at sige, at jeg foreløbig vil afvise den tanke, at der i nogen organisation skulle herske så megen uforstand, at man udfra en urealistisk vurdering af landets økonomiske stilling og konkurrencemuligheder skulle blive årsag til en almindelig standsning af produktion, omsætning og eksport; det ville jo være vanvid. Jeg må måske føje til, at jeg ville have hilst det med tilfredshed, om en realistisk bedømmelse af disse forhold havde medført, at mange aktieselskaber i de sidste måneder havde udbetalt noget mindre i udbytter af den fortjeneste, som fortiden har givet, og som

gerne i så høj grad som muligt skulle underbygge fremtiden. Jeg betragter det som givet, at ingen af disse selskaber med disse høje udbytter i den nærmeste tid kommer og anmoder om den øgede toldbeskyttelse, som det ærede medlem hr. Aksel Møller efterlyser her i dag.

Oluf Pedersen: Det lyder jo meget interessant, at den højtærede minister ikke tør besvare spørgsmålet om, hvorvidt socialdemokratiet går ind for, at det offentliges forbrug fortsat skal stige. Det giver jo nemlig anledning til at spørge om, hvorvidt socialdemokratiet fortsat består af socialister eller man er blevet klogere. Jeg håber, man er blevet klogere, så man tillægger det private forbrug større betydning.

Med hensyn til talen om dumping vil jeg sige, at det, man forstår derved, er, at der kastes varer ind på det danske marked, hvorefter man slår et lands produktion ud, og så forhøjer man priserne. Når man først er klar over, hvad man skal forstå ved det, er jeg tilbøjelig til at tro, at man må give professor Birek ret, når han sagde, at påstanden er løgn, for der har endnu ikke foreligget noget eksempel på dumping her i landet. Det er i og for sig morsomt, at det ærede medlem hr. Aksel Møller overfor ministeren giver tilslutning til en lovgivning mod noget, der slet ikke eksisterer, noget, som kun er en fiktion.

Det er i grunden besynderligt at høre hele denne diskussion om told. Man siger, at landet skal blive mere velhavende, vi skal have større eksport. Men vi kan nu engang ikke få større eksport uden også at få større import, øget samhandel. Men når man mener, at vejen til større velstand er øget samhandel med større import og større eksport, hvorfor i alverden vil man så have told? Det er lige det modsatte af det rigtige — mon ikke det er klart selv for den højtærede minister?

Økonomi- og arbejdsministeren (Krag): Jeg frygtede et øjeblik, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i sin replik ville ind på en storslået og gribende forherligelse af regeringen Knud Kristensens økonomiske politik; men heldigvis tog det ærede medlem sig i det i slutningen og erklærede, at de tal, han havde anført, ville han natur-